

Arrest

nr. 334 973 van 27 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2024 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 augustus 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 2 augustus 2019 bij de Belgische ambassade te Moskou een aanvraag in tot het bekomen van een studentenvisum. Op 14 augustus 2019 wordt aan verzoekster een visum uitgereikt. Ze wordt in het bezit gesteld van een A-kaart. De A-kaart van verzoekster wordt telkens verlengd tot 31 oktober 2023.

Op 13 oktober 2023 dient verzoekster wederom een aanvraag in tot hernieuwing van haar verblijfsvergunning. Op 4 januari 2024 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan verzoekster een schrijven waarin hij stelt dat haar aanvraag tot hernieuwing onvolledig is en haar een bijkomende termijn van 15 dagen biedt om de ontbrekende documenten over te maken.

Op 1 februari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 februari 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer

3° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een bacheloropleiding te volgen en hij na zijn vierde jaar van de studie niet minstens 135 credits behaalde;

EN

Art. 103. 1 § 1. De aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel, bedoeld in artikel 61/1/2 van de wet, gaat met de volgende documenten gepaard:

5° een attest dat de voortgang van de studies aantoont.

Het attest bedoeld in het eerste lid, 5° moet conform het model van het standaardformulier opgesteld zijn en behoorlijk ingevuld zijn door de instelling voor hoger onderwijs. Dit model wordt vastgesteld door de minister.

Dit attest vermeldt minstens de volgende informatie:

4° de behaalde credits uit voorgaande opleidingen waarvoor in de huidige opleiding een vrijstelling werd verleend.

Overwegende dat betrokkene op 10.11.2019 naar België kwam in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een visum afgeleverd in kader van haar studies; dat ze van academiejaar 2019-2020 tot en met academiejaar 2022-2023 een bacheloropleiding “Bachelier en sciences pharmaceutiques” gevolgd heeft aan de universiteit Université Libre de Bruxelles (ULB) en zij zich voor het huidig academiejaar 2023-2024 heeft ingeschreven voor een opleiding “Bachelier infirmier responsables en soins généraux” aan de onderwijsinstelling Centre de formation pour les secteurs infirmier et de santé de l’acn (CPSI) voor 42 studiepunten; overwegende dat ze tegelijkertijd ook een inschrijvingsattest overmaakt voor de opleiding “bachelier en chimie” van de onderwijsinstelling Institut Roger Lambion van 200 opleidingseenheden.

Overwegende dat betrokkene na vier opeenvolgende academiejaren er niet in slaagde om minstens 135 studiepunten te behalen en zij in totaal 85 studiepunten behaalde.

Overwegende dat er op de inschrijvingsattesten van de nieuwe onderwijsinstellingen niet vermeld wordt of betrokkene in het huidig academiejaar al dan niet geniet van vrijstellingen in de nieuwe opleidingen.

Overwegende dat betrokkene op het einde van het huidig academiejaar er niet in kan slagen om respectievelijk na 5 of 6 jaren haar opleiding met vrucht te beëindigen en dat er op korte termijn geen zicht is op het behalen van een einddiploma.

Bijgevolg komt zij niet langer in aanmerking voor een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/1980.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing en de huidige A-kaart geldig tot ... in te houden.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden. In het geval dat betrokkene niet ingaat op uw uitnodigingen, vraag ik u tevens mij hiervan op de hoogte te brengen.”

Ook op 1 februari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 februari 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Overwegende dat de genaamde H. (...), G. (...)
geboren te Hrazdan, op (...)1997,
van Armenië nationaliteit,
verblijvende te (...)*

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° en artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Artikel 13 § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Op datum van 01.02.2024 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 10.11.2019 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

Er werden verder ook geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 04.01.2024 (betekend op 05.01.2024) waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de

betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuursstaalwet).

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“La partie requérante invoque d’abord un moyen d’ordre public fondé sur la violation de la loi sur l’emploi des langues en matière administrative, du 8 juillet 1966.

L’article 41 de cette loi prévoit :

« § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

§ 2. Ils répondent cependant aux entreprises privées établies dans une commune sans régime spécial de la région de langue française ou de langue néerlandaise dans la langue de cette région. »

La partie défenderesse méconnaît la législation sur l’emploi des langues en adoptant et notifiant une décision de refus de renouvellement en néerlandais alors que la requérante a manifestement entendu faire usage du français dans ses contacts avec la partie défenderesse.

Si, de par sa domiciliation sur le territoire de la commune de Tervuren, elle n’a pu s’adresser qu’en néerlandais à l’administration communale, il n’en demeure pas moins que pour ses contacts avec l’Office des étrangers - institution fédérale qui a pris la décision - la requérante a manifestement entendu faire usage du français.

Son courriel du 6/01/2024, directement adressé à la partie défenderesse dans le cadre du processus administratif ayant mené à la prise de la décision querellée, est intégralement rédigé en français. Tout atteste du fait qu’elle a souhaité faire usage du français dans ses relations avec la partie défenderesse, et rien ne permet de considérer qu’elle aurait au contraire choisi le néerlandais.

Elle poursuit ses études en français, dépose de nombreux documents en français, ce qui ne fait que confirmer qu’elle n’a certainement pas choisi de communiquer en néerlandais avec l’administration fédérale. Dans ses contacts avec l’administration locale, elle n’a pas le choix, de sorte que la langue utilisée dans ses relations avec la commune est totalement irrelevante en l’espèce.

La décision querellée, rédigée en néerlandais, méconnaît manifestement la législation sur l’emploi des langues, qui impose que l’autorité fédérale s’adresse à l’administré dans la langue nationale dont il a souhaité faire usage, et qui est d’ordre public (CE 10/04/2008, n°181886; CE 28/02/2008, n°180177; CE 27/06/2000, n°88289; CE 30/01/1997, n° 64.259).

Partant, la décision doit être annulée.”

2.2 Artikel 41, §1 van de Bestuursstaalwet luidt als volgt:

“§1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing in de Franse taal moest worden opgesteld omdat zij uitdrukkelijk de bedoeling heeft gehad in haar contacten met verweerder de Franse taal te gebruiken. Ze verwijst naar haar e-mail van 6 januari 2024, die ze heeft opgesteld in het Frans. Alles wijst er volgens verzoekster op dat zij gebruik wil maken van de Franse taal terwijl niets erop wijst dat zij voor het Nederlands zou hebben gekozen.

De Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet volgt dat verzoekster uitsluitend gebruik heeft gemaakt van de Franse taal in haar betrekkingen met verweerder. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster zelf aangeeft de aanvraag tot hernieuwing van haar verblijfsmachtiging in de hoedanigheid van student op 13 oktober 2023 te hebben ingediend in de Nederlandse taal. Verzoekster stelt immers *"Si, de par sa domiciliation sur le territoire de la commune de Tervuren, elle n'a pu s'adresser qu'en néerlandais à l'administration communale [...] Dans ses contacts avec l'administration locale, elle n'a pas le choix, de sorte que la langue utilisée dans ses relations avec la commune est totalement irrelevante en l'espèce"*. Daarnaast merkt de Raad op dat de eerdere beslissingen tot hernieuwing van verzoeksters studentenstatuut, die zich tevens in het administratief dossier bevinden, werden opgesteld in het Nederlands. Er blijkt niet dat verzoekster zich ooit eerder heeft verzet tegen het gebruik van de Nederlandse taal in haar communicatie met verweerder. Gezien verzoekster niet ontkent dat de aanvraag tot hernieuwing van haar verblijfsmachtiging van 13 oktober 2023, waarop de eerste bestreden beslissing het rechtstreekse antwoord vormt, in het Nederlands werd ingediend, was verweerder er dan ook toe gehouden de eerste bestreden beslissing in de Nederlandse taal op te stellen. Het gegeven dat verzoekster een e-mail aan verweerder heeft verzonden op 6 januari 2024 die was opgesteld in de Franse taal en doorheen de procedure ook Franstalige documenten ter ondersteuning van haar aanvraag heeft ingediend, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 41 van de Bestuursstaalwet wordt niet aangetoond.

2.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 61/1/4, 61/1/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 104 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"L'article 61/1/4 de la loi du 15 décembre 1980 :

§ 1er. Le ministre ou son délégué met fin à l'autorisation de séjour en qualité d'étudiant ou refuse une demande de renouvellement d'une telle autorisation, introduite conformément à l'article 61/1/2, dans les cas suivants:

1° l'étudiant ne remplit plus les conditions requises, à l'exception de l'article 60, § 3, alinéa 1er, 7° et 8° ; 2° le séjour poursuit d'autres finalités que les études.

Le ministre ou son délégué retire l'autorisation de séjour en qualité d'étudiant lorsque l'étudiant a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou lorsque celui-ci a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour.

§ 2. Le ministre ou son délégué peut mettre fin à une autorisation de séjour en qualité d'étudiant ou refuser une demande de renouvellement d'une telle autorisation, introduite conformément à l'article 61/1/2, dans les cas suivants:

1° l'établissement d'enseignement supérieur dans lequel l'étudiant est inscrit, n'a pas respecté ses obligations légales en matière de sécurité sociale, d'impôts, de droits des travailleurs ou de conditions de travail;

2° l'établissement d'enseignement supérieur dans lequel l'étudiant est inscrit est sanctionné pour travail au noir ou travail illégal;

3° l'établissement d'enseignement supérieur où l'étudiant est inscrit a été créé ou opère dans le but principal de faciliter l'entrée de ressortissants de pays tiers dans le Royaume;

4° lorsque l'établissement d'enseignement supérieur dans lequel le ressortissant de pays tiers est inscrit fait ou a fait l'objet d'une liquidation ou d'une faillite ou si aucune activité économique n'y est exercée;

5° l'étudiant exerce une activité professionnelle illégale ou effectue plus de prestations de travail que celles prévues à l'article 10, 2°, de l'arrêté royal du 2 septembre 2018 portant exécution de la loi du 9 mai 2018 relative à l'occupation de ressortissants étrangers se trouvant dans une situation particulière de séjour;

6° l'étudiant prolonge ses études de manière excessive;

7° l'étudiant est considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité nationale ou la santé publique.

Le Roi détermine les cas dans lesquels l'étudiant est réputé prolonger ses études de manière excessive, tel que visé à l'alinéa 1er, 6°.

§ 3. Si le ministre ou son délégué entend mettre fin ou ne pas renouveler l'autorisation de séjour d'un étudiant conformément au paragraphe 2, alinéa 1er, 1°, 2°, 3° ou 4°, l'étudiant est autorisé à introduire une demande en vue d'être accueilli par un autre établissement d'enseignement supérieur pour y suivre un cursus équivalent afin de lui permettre d'achever ses études.

A compter du moment où il est avisé de l'intention du ministre ou de son délégué visée à l'alinéa 1er, l'étudiant dispose de trente jours pour fournir au ministre ou à son délégué une nouvelle attestation telle que visée à l'article 60, § 3, alinéa 1er, 3°, a) émanant d'un autre établissement d'enseignement supérieur. L'étudiant est autorisé à séjourner sur le territoire du Royaume tant qu'il n'a pas été statué définitivement sur cette demande.

L'article 61/1/5 :

Toute décision de refus, de retrait, de fin ou de non-renouvellement d'une autorisation de séjour tient compte des circonstances spécifiques du cas d'espèce et respecte le principe de proportionnalité.

L'article 104 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 :

§ 1er. En vertu de l'article 61/1/4, § 2, alinéa 1er, 6°, de la loi, le Ministre ou son délégué peut mettre fin à l'autorisation de séjour en qualité d'étudiant ou refuser une demande de renouvellement de cette autorisation introduite conformément à l'article 61/1/2 de la loi, si l'étudiant, compte tenu de ses résultats, prolonge ses études de manière excessive, notamment lorsque :

1° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de graduât, de brevet d'enseignement supérieur ou de bachelier et il n'a pas obtenu au moins 45 crédits à l'issue de ses deux premières années d'études ;

2° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de graduât, de brevet d'enseignement supérieur ou de bachelier et il n'a pas obtenu au moins 90 crédits à l'issue de sa troisième année d'études ;

3° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de bachelier et il n'a pas obtenu au moins 135 crédits à l'issue de sa quatrième année d'études ;

4° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de graduât ou de brevet d'enseignement supérieur de 90 ou 120 crédits et il ne l'a pas réussie à l'issue respectivement de sa troisième ou de sa quatrième année d'études ;

5° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de bachelier de 180 ou 240 crédits et il ne l'a pas réussie à l'issue respectivement de sa cinquième ou de sa sixième année d'études ;

6° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de bachelier de spécialisation (" bachelier après bachelier ") ou une formation de post-graduat de 60 crédits et il ne l'a pas réussie à l'issue de sa deuxième année d'études ;

7° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de master, associée ou non à un programme de transition ou préparatoire, et il n'a pas obtenu au moins 60 crédits à l'issue de sa deuxième année d'études ;

8° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de master, associée ou non à un programme de transition ou préparatoire, et il n'a pas obtenu au moins 120 crédits à l'issue de sa troisième année d'études ;

9° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de master ou de master de spécialisation (" master après master ") de 60, 120 ou 180 crédits et il ne l'a pas réussie respectivement à l'issue de sa deuxième, de sa troisième ou de sa quatrième année d'études ;

10° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation d'Agrégation de l'Enseignement Secondaire Supérieur et il ne l'a pas réussie à l'issue de sa deuxième année d'études.

Pour l'application de l'alinéa 1er, 1° à 9°, les notions de graduât, de brevet d'enseignement supérieur, de bachelier, de master, de programme de transition, de programme préparatoire, de crédits doivent se comprendre conformément aux décrets de la Communauté compétente qui sont relatifs à l'organisation de l'enseignement supérieur.

Pour l'application de l'alinéa 1er, 9°, dans le cas d'une formation de master associée à un programme de transition ou préparatoire d'au moins 30 crédits, le délai à l'issue duquel il peut être mis fin au séjour est prolongé d'une année d'études.

Pour l'application de l'alinéa 1er, 1° à 9°, si l'étudiant n'a pas réussi son année préparatoire, cette année préparatoire est également comptabilisée comme une année d'études.

Pour l'application de l'alinéa 1er, 1° à 9°, si l'étudiant a suivi au cours de l'année académique précédente une formation d'un niveau académique supérieur à celui de la formation actuelle et qu'il n'a pas terminé avec succès cette formation supérieure précédente, cette année précédente est également comptée comme une année d'études.

§ 2. Pour l'application du paragraphe 1er, afin d'évaluer le nombre de crédits, il est tenu compte uniquement :

1° des crédits obtenus dans la formation actuelle ;

2° des crédits obtenus dans les formations précédentes et pour lesquelles une dispense a été octroyée dans la formation actuelle.

§ 3. Le Ministre ou son délégué peut exiger de l'étudiant ou de l'établissement d'enseignement supérieur auprès duquel l'étudiant suit ou a suivi une formation la production de tous renseignements ou documents utiles pour l'application du présent article.

Ces informations ou ces documents doivent être fournis dans les quinze jours suivant la demande. A l'expiration du délai imparti, le Ministre ou son délégué peut prendre une décision sans attendre les renseignements ou les documents demandés.

Les obligations de motivation (principe général de droit administratif consacré par l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le principe de droit administratif de « collaboration procédurale », n'impose pas que l'administration engage un « débat » avec l'administré, mais impose à tout le moins que l'administration permette à l'administré de faire valoir ses observations éventuelles. Pareillement, ce principe impose que si davantage d'informations ou de documents sont nécessaires pour statuer en connaissance de cause, il lui appartient de les demander à l'administré avant de statuer (CCE n° 121 846 du 31 mars 2014 ; voy. aussi CCE n° 42.353 du 26 avril 2010). Ce principe impose également à l'administration d'aiguiller utilement les administrés qui la saisissent, et de les informer dûment sur ce qui est attendu d'eux. Votre Conseil (arrêt n° 121 846 du 31 mars 2014) : « Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On ne peut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistance (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 % du RIS ».

• Exposé des griefs

Première branche

C'est à tort que la partie défenderesse motive le refus de renouvellement par l'absence d'une attestation relative à l'avancée des études, car aucune des dispositions citées dans la motivation de la décision de refus de renouvellement ne permet de refuser le renouvellement pour ce motif.

L'article 61/1/4 §2 n'autorise pas le ministre ou son délégué à refuser le renouvellement au motif qu'une telle attestation n'a pas été produite.

Deuxième branche

Avant de pouvoir statuer sur la demande en se prévalant du fait que l'attestation visée à l'article 103 5° de l'arrêté royal n'a pas été fournie, il revenait à la partie défenderesse ou à l'administration communale, en vertu de cet article 103 et du devoir de collaboration procédurale, d'inviter la requérante à produire une telle attestation.

Fonder le refus de renouvellement sur l'absence de ce document, qui n'a pas été demandé lorsqu'il a été constaté qu'il manquait, est illégal.

L'article 103 §3 ARE prévoit en effet que :

« § 3. Si la demande est introduite dans le délai prévu à l'article 61/1/2, alinéa 1er, de la loi, mais que tous les documents requis n'ont pas été fournis, le bourgmestre ou son délégué informe par écrit l'étudiant des documents qu'il doit encore fournir.

L'étudiant dispose d'un délai de quinze jours à compter de la notification visée au précédent alinéa pour compléter sa demande. »

Dans le courrier qui lui a été notifié le 5/01/2024, la partie défenderesse sollicitait une attestation de résultat de l'ULB pour l'année académique 2023/2024, soit l'année en cours. C'était manifestement impossible à produire, et c'est en réalité un document relatif à l'année 2022/2023 qui aurait dû être sollicité. On ne peut faire grief à la requérante de ne pas avoir répondu à la demande de document formulée par la partie défenderesse, d'autant que la requérante a, dès le lendemain de la réception de ce courrier, écrit à la partie défenderesse pour lui indiquer qu'il lui était impossible de produire un tel document pour l'année 2023/2024 puisqu'elle n'était plus inscrite à l'ULB.

La partie défenderesse n'a pas sollicité le bon document de la requérante, et n'a pas donné suite au courriel qu'elle a envoyé pour s'en expliquer. Elle n'est dès lors pas fondée à se prévaloir de l'absence de la production d'une telle attestation, qu'elle n'a pas valablement réclamée.

Il ne se justifie dès lors pas qu'on refuse le renouvellement à la requérante au motif que ce document manque, sans l'avoir invitée à le produire en lui laissant un délai de quinze jours pour ce faire.

Troisième branche

La partie défenderesse n'a pas valablement motivé sa décision au regard des articles 61/1/4 § 2 et 61/1/5 de la loi du 15/12/1980, ni œuvré avec la minutie qui s'impose, et n'a pas respecté son devoir de collaboration procédurale, en ce qu'elle considère que la requérante « prolonge ses études de manière excessive » au seul motif qu'il ne rencontre pas le critère prévu à l'article 104 §1er ARE quant au nombre de crédits, alors que ce critère est tout au plus une référence que peut utiliser la partie défenderesse, sans que cela puisse restreindre l'appréciation exhaustive prévue par le législateur, qui a voulu que « Toute décision de refus, de retrait, de fin ou de non-renouvellement d'une autorisation de séjour tient compte des circonstances spécifiques du cas d'espèce et respecte le principe de proportionnalité. » (art. 61/1/5 LE). C'est précisément au regard de toutes ces circonstances qu'il convient d'apprécier si l'on peut reprocher à l'étudiant de « prolonger ses études de manière excessive » (art. 61/1/4 LE).

Le seul fait de ne pas atteindre les crédits visés par l'arrêté royal, ou de ne pas avoir terminé ses études dans les délais qu'il vise, n'est nullement suffisant pour motiver une décision de refus de renouvellement.

Interpréter l'arrêté royal comme restreignant le pouvoir d'appréciation que le législateur a confié à la partie défenderesse revient à conférer à cet arrêté royal une portée qu'il ne peut avoir. La loi prime, et donc avec elle la nécessité de tenir compte de tous les éléments pertinents de l'espèce et d'exposer, au regard de ceux-ci, qu'il est néanmoins raisonnable d'affirmer que le requérant prolonge excessivement ses études et qu'il est proportionné de refuser le renouvellement.

La partie défenderesse n'opère nullement cette analyse exhaustive, et ne motive pas dûment sa décision à cet égard, violant les normes précitées.

Il est également étonnant de noter que la motivation de la décision laisse entendre que la partie défenderesse aurait souhaité savoir si la requérante dispose de dispenses pour la poursuite de son programme, mais qu'elle l'ignore. Contrairement à ce qu'on est en droit d'attendre d'une administration minutieuse et collaborante, la partie défenderesse s'abstient de chercher à s'informer, et décide sur la base de l'absence d'informations. C'est évidemment contraire à l'obligation qui pèse sur elle de tenir compte de tous les éléments pertinents, ce qui suppose davantage de collaboration et de minutie, d'autant qu'aucune urgence n'empêchait de retarder la prise de décision d'une quinzaine de jours.

Il est en outre à noter que la requérante poursuit ses études avec succès et pourra en produire la preuve à première demande.

La partie défenderesse, qui n'a pas tenu compte et motivé sa décision au regard de tous les éléments particuliers de l'espèce, ni cherché à s'informer dûment, n'a pas respecté les normes applicables.

Quatrième branche

L'ordre de quitter le territoire étant la conséquence, sinon l'accessoire, de la décision de refus de renouvellement de séjour, les illégalités qui grèvent cette dernière, et a fortiori son annulation, entraînent l'illégalité de l'ordre de quitter le territoire également."

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder met toepassing van artikel 61/1/4, §2, 6° van de Vreemdelingenwet dat verzoekster haar studies op overdreven wijze verlengt en motiveert hij met toepassing van artikel 103, §1 van het Vreemdelingenbesluit dat verzoeksters aanvraag tot vernieuwing van haar verblijfstitel niet gepaard ging met een attest dat de voortgang van haar studies aantoonde. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd. Alsook maakt verweerder toepassing van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert hij dat aan verzoekster, die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven, een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

De eerste bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 61/1/4, §2, 6° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

"§2. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

[...]

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze;"

Artikel 104 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dienaangaande het volgende:

“§1. De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:

[...]

3° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een bacheloropleiding te volgen en hij na zijn vierde jaar van de studie niet minstens 135 credits behaalde;

[...]

§2. Voor de toepassing van de eerste paragraaf, wordt voor de beoordeling van het aantal credits enkel rekening gehouden met:

1° de credits verworven in de huidige opleiding;

2° de behaalde credits uit voorafgaande opleidingen waarvoor in de huidige opleiding een vrijstelling werd verleend.”

In casu wordt de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging die verzoekster op 13 oktober 2023 heeft ingediend, geweigerd door verweerder op grond van de vaststelling dat verzoekster vanaf academiejaar 2019-2020 tot en met academiejaar 2022-2023 een bacheloropleiding farmacie heeft gevolgd aan de Vrije Universiteit van Brussel en zij zich voor het academiejaar 2023-2024 heeft ingeschreven voor een bacheloropleiding in de verpleegkunde aan het ‘centre de formation pour les secteurs infirmier et de santé de l’acn’ en voor een bacheloropleiding in de chemie aan het ‘Institut Roger Lambion’, doch er na haar vierde academiejaar er niet in slaagde om minstens 135 studiepunten te behalen. Verzoekster behaalde in totaal slechts 85 studiepunten.

Daarnaast maakt verweerder eveneens toepassing van artikel 103, §1, 5° van het Vreemdelingenbesluit waar hij vaststelt dat de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging die verzoekster heeft ingediend niet gepaard gaat met een attest dat de voortgang van de studies aantoonst. Op de inschrijvingsattesten van de nieuwe onderwijsinstellingen wordt niet vermeld of verzoekster in het huidig academiejaar al dan niet vrijstellingen geniet.

Verzoekster betoogt dat verweerder zich beperkt tot de vaststelling dat zij niet het in het Vreemdelingenbesluit vastgestelde aantal studiepunten heeft behaald, doch dat dit op zich onvoldoende is om haar aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging te weigeren. Verzoekster verwijst naar artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt dat elke beslissing tot niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Volgens verzoekster is dit niet gebeurd aangezien er geen rekening werd gehouden met het feit dat ze haar studies met succes voortzet.

Het algemene betoog van verzoekster kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen van de eerste bestreden beslissing. Verweerder motiveert immers dat verzoekster in de academiejaren 2019-2020 tot en met 2022-2023 slechts in totaal 85 studiepunten behaalde in plaats van de vereiste 135 studiepunten. Verzoekster ontkent dit niet. Haar louter algemene bewering dat ze haar huidige studies wel met succes verderzet, neemt niet weg dat verzoekster in de vier voorafgaande academiejaren niet minstens 135 studiepunten heeft behaald. Voor het overige toont verzoekster niet aan met welke elementen verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden, hetgeen hem zou hebben verhinderd de eerste bestreden beslissing te nemen. Een schending van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing, namelijk dat verzoekster haar studies krachtens artikel 61/1/4, §2, 6° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 104, §1 van het Vreemdelingenbesluit op overdreven wijze verlengt, te ontkrachten.

Vervolgens betoogt verzoekster dat uit artikel 61/1/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet volgt dat een aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging mag worden geweigerd omdat er geen attest dat de voortgang van de studies aantoonst, voorligt.

Verzoekster kan worden gevolgd waar ze opmerkt dat het ontbreken van een dergelijk attest niet wordt opgesomd als één van de gevallen waarin de gemachtigde een aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging kan weigeren zoals bedoeld in artikel 61/1/4, §2, 1° tot en met 7° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat artikel 103 van het Vreemdelingenbesluit het volgende bepaalt:

“§1. De aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel, bedoeld in artikel 61/1/2 van de wet, gaat met de volgende documenten gepaard:

[...]

“5° een attest dat de voortgang van de studies aantoont.

Het attest bedoeld in het eerste lid, 5° moet conform het model van het standaardformulier opgesteld zijn en behoorlijk ingevuld zijn door de instelling voor hoger onderwijs. Dit model wordt vastgesteld door de minister.

Dit attest vermeldt minstens de volgende informatie:

1° het totaal aantal studiepunten van de volledige opleiding waarvoor de student was ingeschreven en het aantal studiepunten dat hij het voorgaande academiejaar had opgenomen;

2° de examenresultaten van de student behaald in het voorgaande academiejaar;

3° het aantal credits waarvoor de student geslaagd is in het voorgaande academiejaar en hoeveel credits hij in totaal heeft verworven in zijn huidige opleiding;

4° de behaalde credits uit voorgaande opleidingen waarvoor in de huidige opleiding een vrijstelling werd verleend.

Dit attest kan daarnaast ook een advies bevatten van de instelling voor hoger onderwijs over de voortgang van de studies.

[...]

§3. Indien de aanvraag is ingediend binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/2, eerste lid, van de wet, maar niet alle vereiste documenten werden voorgelegd, dan stelt de burgemeester of zijn gemachtigde de student schriftelijk in kennis van de documenten die hij nog dient over te leggen.

De student beschikt over een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de kennisgeving bedoeld in het vorige lid, om zijn aanvraag aan te vullen.

Indien hij de gevraagde documenten binnen deze termijn voorlegt, dan stelt de burgemeester of zijn gemachtigde hem onverwijld in het bezit van een ontvangstbewijs, zoals bedoeld in paragraaf 2.

§4. De burgemeester of zijn gemachtigde kan de aanvraag tot vernieuwing in de volgende gevallen onontvankelijk verklaren:

1° de aanvraag wordt niet ingediend binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/2, eerste lid, van de wet;

2° de ontbrekende documenten worden niet voorgelegd binnen de termijn vermeld in paragraaf 3, tweede lid;

De beslissing tot onontvankelijkheid wordt in overeenstemming met het model van bijlage 29 opgesteld.

De burgemeester of zijn gemachtigde betekent de beslissing tot onontvankelijkheid aan de betrokkene en maakt een kopie over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Aldus volgt uit artikel 103 van het Vreemdelingenbesluit dat de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging gepaard moet gaan met een attest dat de voortgang van de studies aantoont. Dit attest moet onder meer het behaalde aantal credits weergeven waarvoor in de huidige opleiding een vrijstelling wordt verleend. De burgemeester of zijn gemachtigde kan de aanvraag tot hernieuwing onontvankelijk verklaren wanneer er bepaalde documenten, zoals een attest dat de voortgang van de studies aantoont, ontbreken.

Verzoekster betoogt dat verweerder haar overeenkomstig artikel 103, §3, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit diende uit te nodigen het ontbrekende attest binnen de 15 dagen over te maken, hetgeen niet zou zijn gebeurd. Deze bewering van verzoekster strookt echter niet met de informatie vervat in het administratief dossier. Daaruit blijkt dat verweerder op 4 januari 2024 een schrijven richtte aan verzoekster, dat aan haar op 5 januari 2024 werd betekend, waarin het volgende wordt meegedeeld:

“De aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsvergunning ingediend op 13.10.2023 in toepassing van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 en artikel 101, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is onvolledig.

Gelieve betrokkene dringend uit te nodigen en hem een extra termijn van 15 dagen te geven om de ontbrekende documenten over te maken, dit zijn met name:

- *Een standaardformulier dat de voortgang van de studies aantoont (“bijlage 2” van het ministerieel besluit van 28 maart 2022) eventueel aangevuld met gedetailleerd resultatenblad voor de resultaten van academiejaar 2023-2024 aan ULB”*

Het betoog van verzoekster dat zij niet zou zijn uitgenodigd om binnen de 15 dagen het ontbrekende attest over te maken, is dan ook niet ernstig. Verzoekster erkent verder in haar verzoekschrift dat ze op 5 januari

2024 het voormeld schrijven van verweerder heeft ontvangen waar ze betoogt dat ze werd gevraagd een attest van de ULB met resultaten voor het academiejaar 2023-2024 bij te brengen maar erop wijst dat zij dit document onmogelijk kon verstrekken aangezien ze in dat academiejaar niet langer aan de ULB was ingeschreven. Verzoekster voert aan dat verweerder haar niet om het juiste document heeft verzocht, zodat haar niet kan worden verweten dat ze niet heeft gereageerd op het verzoek van verweerder. Het betoog van verzoekster berust echter op een verkeerde lezing van het schrijven van verweerder. Verweerder wijst er in zijn schrijven van 4 januari 2024 op dat de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsvergunning onvolledig is. Verweerder vraagt verzoekster dan ook een *“standaardformulier dat de voortgang van de studies aantoont (‘bijlage 2’ van het ministerieel besluit van 28 maart 2022)”* bij te brengen. Slechts aanvullend verzoekt verweerder om *“eventueel”* ook een *“gedetailleerd resultatenblad voor de resultaten van academiejaar 2023-2024 aan ULB”* over te maken. Er moet worden opgemerkt dat één van de determinerende motieven van de eerste bestreden beslissing erin bestaat dat verzoekster geen attest dat de voortgang van de studies aantoont, namelijk de in het schrijven van verweerder vermelde ‘bijlage’ 2, heeft voorgelegd. Verzoekster betwist dit niet. Nochtans blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, dit attest wel degelijk correct heeft opgevraagd. Dat er geen *“gedetailleerd resultatenblad voor de resultaten van academiejaar 2023-2024 aan ULB”* werd voorgelegd bij de aanvraag, wordt in de eerste bestreden beslissing nergens vermeld en maakt dan ook geen deel uit van de motieven van deze beslissing. De kritiek van verzoekster kan dan ook niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden.

Daarnaast kan de Raad verzoekster evenmin bijtreden waar ze hekelt dat verweerder geen bijkomende informatie heeft opgevraagd omtrent eventuele vrijstellingen die ze in haar huidige opleidingen geniet. Verzoekster meent dat van een zorgvuldig handelende overheid mag worden verwacht dat hij daaromtrent meer informatie opvraagt, vooraleer vast te stellen dat deze informatie ontbreekt.

Het wordt niet betwist dat verweerder op 5 januari 2024 heeft verzocht een attest dat de voortgang van de studies aantoont, over te maken. Het staat evenmin ter discussie dat verzoekster aan deze vraag geen gevolg heeft gegeven, waardoor verweerder in de eerste bestreden beslissing op goede gronden kon vaststellen dat dit attest ontbreekt. Zoals hierboven reeds werd besproken, bevat het opgevraagde attest dat de voortgang van de studies aantoont onder meer *“de behaalde credits uit voorgaande opleidingen waarvoor in de huidige opleiding een vrijstelling werd verleend”*. Bijgevolg heeft verweerder bij het opvragen van een attest dat de voortgang van de studies aantoont, impliciet ook getoetst naar de vraag of verzoekster dergelijke vrijstellingen in haar huidige opleiding geniet. Het weze herhaald dat verzoekster hieromtrent geen enkele verduidelijking heeft geboden nadat zij daartoe uitdrukkelijk werd verzocht. Verweerder moet dan ook worden bijgetreden waar hij in de eerste bestreden beslissing motiveert dat niet wordt vermeld of verzoekster in het huidige academiejaar al dan niet geniet van vrijstellingen. Het betoog van verzoekster is niet ernstig.

Hoewel artikel 62/1/4, §2 van de Vreemdelingenwet het ontbreken van een attest dat de voortgang van de studies aantoont niet expliciet als weigeringsgrond vooropstelt, kan geen abstractie worden gemaakt van de vereiste die wordt gesteld in artikel 103 van het Vreemdelingenbesluit, met name dat de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging gepaard moet gaan met een attest dat de voortgang van de studies aantoont. Bovendien kan de kritiek van verzoekster niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden aangezien deze beslissing twee autonome determinerende motieven bevat. De kritiek van verzoekster heeft geen uitstaans met het eerste determinerende motief van de eerste bestreden beslissing, met name dat verzoekster haar studies op overdreven wijze verlengt, waardoor dit motief dan ook overeind blijft.

Bijgevolg kan verzoekster niet worden bijgetreden waar ze aanvoert dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd in navolging van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de aangevoerde algemene beginselen wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 61/1/4 van de Vreemdelingenwet of van de aangehaalde bepalingen uit het Vreemdelingenbesluit blijft evenmin.

Het tweede middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN